

v nesrečo. Iz tega lahko spoznaš, da so naše razmere še veliko neugodnejše od tvojih, ki si si jih ustvaril sam, ustvaril tudi nam . . .

Koliko imaš še doma bratov in sestic, ki bi jim prav dobro teknilo novci zate plačane šolnine! Ali jim nisi čital tega z lica o Božiču, ko so se vprašuje ozirali nate in obuvali v hudi zimi nedostatne črevlje, se zavijali o praznikih v zakrpano obleko? Ti pogledi bi ti morali buditi rezko, jasno očitjanje: vsega tega bi ne bilo treba, ko bi mogel naš oče za nas uporabiti zate plačano šolnino! — Tem pogledom moram dodati samo še nekaj dopolnila: prej bi še potrpeži, tudi najostrejši ukor bi se ublažil sčassoma, ko bi bilo le iskrice nade, da naše stradanje ne bo zaman. Mi smo doma, kjer se najlažje potrpi, karkoli hoče kdo. Toda pomisli, če se ob koncu drugega polletja pokaže popoln neuspeh naših in tvojih prizadevanj! Ta neuspeh bi bil pravi polom za nas vse. Mama boleha, moje zdravje že davno ni več trdno, Olga bi morala iz šole in ti — nikamor naprej! —

Dvigni se, Stanko, in skleni: Ne! Opravičiti hočem nade, ki ste jih vi in moji učitelji kdaj stavili name in mojo nadarjenost! — To bodi tvoj sklep. Za njim pa pridi takoj vztrajno delo, vzorna marljivost. Dragi Stanko! Verjemi, da bom v duhu jaz s teboj v vsaki težavi; s teboj bom trpel, s teboj zmagoval . . . Mama in vsi te bomo spremljali in blagoslavljali. Kadarkoli ti bo učenje težko ali boš sicer trpel zaradi sedanje zaostalosti, se spomni nas doma, ki ti vsi želimo pomagati, vsi trpimo s teboj in zaradi tebe.

Naj ne bodo zaman naše nade! Poizkusi, pa bo boljše za nas vse! Saj boš, neda? — Ker vem, da izpolniš mojo in našo željo, te vsi srčno pozdravljamo in ti pošiljamo vroče poljube v sinjo daljavo, zlasti tvoja mama in tvoj oče.

V J . . . , sušca 19 . .

(Konec.)

„Rajske ptice.“

Priobčil *Lad. Ogorek*.

udne, nenavadne so ptice, ki jih kaže današnja podoba. Ljudje so mislili, da so prišle k nam naravnost iz raja, zato so jih imenovali in jih še imenujejo rajske ptice (rajčice).

Rajske ptice pa niso doma iz raja, ampak njih domovina je Nova Gvineja (severno od Avstralije) in sosedni otoki. V sorodu so z našimi vranami in se odlikujejo s krasnim, pestrobojnim perjem, s kakršnim se ne more ponašati nobena druga ptica. Perje je rdeče, rumeno, zeleno, belo, rjavo — na solncu se izpreminja v vseh mogočih barvah — kakor mavrica.

Ptica, ki stoji na vrhu naše podobe, je rajski kraljiček. Ona spodaj je rajčica, tista v sredi rajski pavček in ona na desno rajska sraka.

Domačini jih moré s pušicami, ki imajo obvezane konice. To pa zato, da jih ne ranijo, ampak samo ubijejo. Ubitim pticam iztrgajo noge ter jih

pošiljajo v naše kraje, kjer jih rabijo za nakit. Največ si z njimi bogate ženske klobuke.

Tako morajo uboge živali lepoto, ki jim jo je podarila priroda, plačevati — s smrtjo.

